Střední škola - Waldorfské lyceum
Křejpského 1501
Praha 4
tel. 272770378, lyceum@wspj.cz

Projekt „Vzdělávání pro adaptabilitu“
Registrační číslo CZ.2.17/3.1.00/32274

Evropský sociální fond
Praha & EU: Investujeme do vaší budoucnosti

Individuální zahraniční stáž v Německu

Doba pobytu: od 8.5 2011 do 3.6. 2011
Místo pobytu: Potsdam

Jana Slancová

Jak jsem se v Německu ocitla?

Na konci prvního ročníku jsme dostali nabídku jet ve druháku do zahraničí. Neváhala jsem a napsala životopis v němčině, který byl podmínkou.

Škola, do které jsem měla jet, se ozvala docela brzy a rodina mi napsala sama někdy v polovině března. Potom to vypadalo, že ani nepojedu, jelikož se do rodiny náhle přistěhovala bývalá spolubydlící. Na konec se mě ujala jiná rodina, takže vše dobře dopadlo.

Do Německa jsme nakonec jely dvě spolužačky - Bětka a já. Bětka bydlela u jiné rodiny. Domluvily jsme se, že do Německa pojedeme s Bětčinými rodiči a nazpět domů s mými rodiči. Cesta byla docela krátká, zpozorovala jsem mnoho větrných elektráren a neunikla mi ani dálnice bez děr.

Po příjezdu do Německa jsem byla nadšená příjemným a úplně jiným prostředím, než na jaké jsem zvyklá v Praze. Z velkoměstského hluku jsem se ocitla v přírodě, takže jsem se ze začátku budila, jakmile začali zpívat ptáci, ale rychle jsem si zvykla.

Rodina

Moje rodina se jmenovala Ortenburger a bydlela v rodinném dvojdomku na okraji Berlína. Hned mě přijali mezi sebe a starali se o mě jako o vlastní.

Jelikož odmítli jakýkoli finanční příspěvek na domácnost, mohla jsem si za ušetřené peníze užívat radosti Berlína.

Nejvíce jsem si rozuměla s Adrianovou maminkou, která se jmenuje Heike. S tou jsem si povídala víceméně pořád a pomáhala jsem jí - třeba mýt nádobí, vařit, nebo sázet květiny na zahradě.

Nejednou jsme spolu byly na procházce. Vyprávěla mi vždy o historii, především o Berlínské zdi, která rozdělovala město na dvě části – východní a západní. Bylo to velmi zajímavé, i když jsem ze začátku všemu úplně nerozuměla.

S Adrianem to bylo trochu těžší, jelikož byl takový nemluvný, ale také jsme si občas povídali, většinou na cestě ze školy. Občas k nám také přišla Adrianova sestra Alina a dala si s námi večeři. Později jsem zjistila, že má Heike ještě dvě děti - dceru a syna, ale ti žijí v cizině. Každé ráno mě a Adrianovi (mému dočasnému bratrovi) připravila Heike snídani a svačinu. Bylo to pohodlné a musím říct, že mě trochu zhýčkala.

Heike, Petr a Adrian v botanické zahradě

Cesta do školy

Po snídani jsme jeli s Adrianem do školy. Jeli jsme na kole a trvalo nám to vždy kolem pětadvaceti minut, byla to velmi příjemná cesta. Byla jsem mile překvapená, že když jsme jeli do školy, jak na nás byli všichni řidiči ohleduplní a dokonce nám několikrát dali přednost, i když jí měli oni. Bylo úžasné celou tu dobu pozorovat, jak jsou k sobě všichni tolerantní. Myslím, že u nás by to tak dobře nefungovalo. Také mě překvapilo, že je v Berlíně, Potsdami a jeho okolí více cyklistů, než aut. Adrian mi říkal, že v Berlíně a kolem něj nikdo moc autem nejezdí.

Škola

Do školy jsme přijeli pár minut před osmou, takže jsme měli hodně času, jelikož epocha začínala až v osm deset. Na začátku hodiny všichni žáci a profesor říkali stejnou průpověď jako v Česku „Ich schaue in die Welt“. První týden jsme měli epochu matematiky, kde probíranou látkou byly logaritmy a odmocniny. Matematika mi tam připadala těžší, ale rozuměla jsem všem příkladům a bavilo mě to. Další tři týdny byla epocha dějin umění. Tam jsme probírali hodně obrázků a malířů. Hodina byla založená spíše na komunikaci žáků. Profesorka, která nás učila, mluvila maximálně jednu třetinu z celé výuky a nechávala prostor

studentům. Na této epoše jsem se naučila hodně nových slovíček a novou látku, kterou mohu uplatnit příští rok ve škole.

Každý den jsme také psali texty na druhý den z epochy (o čem jsme mluvili, jaký malíř byl probírán a museli jsme napsat popis jednoho obrázku z epochy), na hodinách jsme se normálně zapojovali, tedy pokud jsme rozuměli.

První polovinu mého pobytu jsem spíše na hodinách seděla a snažila se porozumět, ale moc mi to nešlo. Další tří týdny už to bylo o hodně lepší, nerozuměla jsem sice úplně všemu, ale pokrok jsem rozhodně udělala i v mluvení. První týden jsem jen udiveně koukala, když se mě někdo na něco zeptal a nebyla jsme schopná odpovědět, ale za ty čtyři týdny jsem se hodně zlepšila. Když se mě poslední týden ve škole někdo zeptal, tak už jsme mu byla schopná docela rychle složit souvislou větou, i když nebyla gramaticky úplně správně. Také jsem hodně využívala angličtinu. Použila jsem jí za den minimálně jednou. A když nepomohla angličtina, tak jsem použila svoje ruce a nohy (také nejsou k zahození).

Školní jídelna s odpočívárnou

Po epoše jsme měli dvacetiminutovou přestávku. Studenti si vždy šli sednout do jídelny, nebo na balkon a tam svačili. Každý den, jakmile skončila epocha, se vyprázdnila třída.

Po velké přestávce probíhaly buď normální hodiny jako tělocvik, francouzština, němčina, matematika, nebo tzv. Angel-Projekt. Tento projekt spočíval v tom, že se spojily vždy na dvě vyučovací hodiny dva nebo tři ročníky a chodily spolu na předměty jako: eurytmie, kreslení,

etika, hudební výchova, plavání. Studenti vždy měli na výběr mezi dvěma nebo třemi těmito předměty a na ty pak potom chodili celý rok. Takže se vídali i s jinými třídami, což je podle mě docela praktické. Tento projekt měli žáci celkem šestkrát za týden.

Studenti měli vždy epochu, tři vyučovací hodiny a potom byl oběd. Obědová pauza trvala jednu hodinu, takže po tom, co jsme se naobědvali, jsme si mohli jít sednout na zahradu, nebo se projít a povídat si.

Po obědové pauze byly vždy dvě vyučovací hodiny, většinou jsme měli Angel-Projekt. Vyučování nám končilo ve tři hodiny a deset minut každý den. To jsem se pokaždé scházela s Adrianem před školou, kde jsme měli kola. A jeli jsme domů stejnou trasou.

Doma jsme se naobědvali, ale já jsem jedla jen občas, jelikož mi Bětka vždy dala něco k obědu a tak jsem nemívala moc hlad. Po obědě jsem šla většinou do pokoje dělat si úkoly, nebo jsem se koukala s Adrianem na televizi. Té jsem moc nerozuměla, ale protože Adrian kouká na stejné seriály co se vysílají v České republice (Simpsonovi, Futurama), tak jsem většinou věděla, o co jde. Nebo jsem šla pomoct Heike s nádobím a povídaly jsme si spolu. Domluvili jsme se na začátku druhého týdne, že mě Heike bude učit německy, jelikož bych z němčiny chtěla maturovat. Při mytí nádobí mě učila gramatiku (minulý a budoucí čas). Potom jsem četla z jedné knížky, říkala jsem Heike, čemu nerozumím a ona se mi to snažila vysvětlit. Většinou jsem to pochopila, ale někdy jsme potřebovaly slovník. Vždy druhý den jsem jí musela říct, o čem jsme mluvili den před tím a popsat jí obrázek, který byl pod textem, který jsem četla. Musím říct že mě toho hodně naučila, i když jsme se neučili každý den, protože Heike měla někdy moc práce.

Školní zahrada se vznášedlem

Víkendy

O víkendech jsme vždy s celou rodinou jeli někam na výlet. Byli jsme třeba v botanické zahradě, kde zrovna kvetla rostilna Amorphophallus (Zmijovec), která kvete jednou za deset let po dobu čtyř dnů, takže jsme jí zastihli v tom nejlepším období. Byl to úžasný zážitek. Také jsem viděla mnoho druhů kaktusů, od miniaturních barevných po obrovské zelené s půlmetrovými bodlinami.

Byli jsme i několikrát v Berlíně. Prošli jsme celé centrum, navštívili jsme nejznámější náměstí Potsdamerplatz, kde jsem viděla nejstarší německý semafor, který má světla ještě horizontálně oproti dnešním, které mají světla vertikálně. Také jsme byli v Pergamonském muzeu, které leží na ostrůvku, kolem kterého je řeka a zároveň na tomto ostrůvku leží další čtyři obrovská muzea. Tato muzea není možné projít všechny najednou, jelikož každé je skoro dvakrát větší než pražské Národní muzeum.

Jelikož se Berlín po sjednocení stal opět hlavním městem Německa, tak tu panuje čilá výstavba nových budov. Byla jsem překvapená, když jsme viděla mezi starými památkami mnoho moderních budov, ale nevypadalo to zvláštně, naopak bylo to velmi zajímavé.

Také jsme byli v Hackesche Höfe, což je soubor osmi nádvoří mezi vysokými budovami, kousek od Alexander Platz a je to jedna z velkých atrakcí Berlína pro turisty.

Pokaždé, když jsem navštívila Berlín, byla jsem mile překvapená přírodou. Všude poletovali různí ptáci, nikde jsme nezahlídla jediného holuba, byli to buď poletující kosi, nebo poskakující vrabčáci. Bylo jich tam sice hodně, ale nevšimla jsem si, že by se nějaký neodvážil přiblížit k lidem, tak jako naši holubi.

Také jsme s Bětkou byly nakupovat, jako správný holky, a nezapomněly jsme na kino, to také nesmí chybět. Sice jsem filmu moc nerozuměla, ale bylo to něco jiného než doma. Lístky jsme si kupovaly v automatu, nikde jsem neviděla pult s lidmi, kteří by prodávali lístky. Asi nejvíce mě udivilo, že jsou všichni tak přátelští. Když do vás někdo trochu drkne, hned se omluví a pokud proti vám jde někdo na ulici, tak se mile usměje. To se mi v Praze nikdy nestalo, že by se na mě někdo cizí jen tak usmál.

Závěr

Jsem ráda, že jsem se odvážila jet do cizí země na tak dlouhou dobu a vůbec toho nelituji. Rozhodně bych neváhala a jela znova a klidně i na delší dobu. Rozhodně to doporučuji těm, kteří se chtějí zdokonalit v jakémkoli jazyce. V Německu jsem si procvičila němčinu, ale také angličtinu, kterou jsem si mnohokrát vypomohla.

Už se těším, až někam znovu vyrazím.

Moje záznamy

2. den: 9.5. Pondělí

Ráno mě probudilo sluníčko a zpěv ptáků. Bylo to příjemné, i když mě vzbudili asi v pět ráno.

Budu si na to muset zvyknout.

Po obléknutí jsem šla na snídani do kuchyně, kde jsem měla na výběr z mnoha jídel. Vzala jsem si buchtu. Adrianova mamka Heike mezi tím co jsem snídala mně a Adrianovi připravovala jídlo do školy. Po snídani jsme vyjeli do školy. Jeli jsme asi 25 minut a bylo to velmi příjemné. Svítilo sluníčko, ptáci zpívali a oproti Praze tu bylo ticho.

Když jsme přišli do třídy, už tam byla Bětka. Před hodinou jsme si chvíli povídali a během ní jsme pracovali se třídou. Mají epochu matematiky, řekla bych spíš ekonomiky. Počítali jsme a psali úlohy.

O přestávce jme si šli s děvčary sednout do jídelny a tma jme se nasvačili.

Po přestávce jsme měli hodinu němčiny a tam jsme si každý sám četli knížečku o Antigoně. Dostali jsme také náš první úkol. Napsat do čtvrtka životopis v němčině a napsat něco o Antigoně.

Dále jsme měli francouzštinu a tam jsme dostali náš další úkol. Jelikož doma francouzštinu nemáme, tak budeme každou hodinu francouzštiny psát sloh, na určité téma, které máme vymyslet. Po francouzštině byl oběd, který stál 3,20 euro a následoval tělocvik.

Po tělocviku jsme jeli domů, protože nám odpadlo vyučování. Doma jsem si šla dělat něco do pokoje a přišla jsem dolu až na večeři. Po večeři jsem si povídala s Adriánovou mámou o malování. Začala totiž malovat v kurzu a ukazovala mi obrázky. Když už bylo docela pozdě, dala jsem si sprchu a šla spát.

8. den: 15.5. Neděle

Ráno mě probudila Heike asi kolem deváte. Po tom co jsem se oblékla jsem šla na snídani a po snídani jsme jeli všichni do botanické zahrady.

V botanické zahradě jsme byli celé dopoledne a bylo to tam plné kytek. Jeli jsme tam hlavně proto, že tam je jedna rostlina, která kvete tři dny jednou za 17 - 50 let. Dosahovala něco přes jeden a půl metru a byal opravdu úžasná.

Po botanické zahradě jsme jeli do centra Berlína a tam jsem si došli na asijské jídlo. Já si dala krevety s nudlemi. Násladně jsme se šli projít po Berlíně. Bylo toho opravdu mnoho k vidění. Třeba na náměstí Potsdamer platz jsem si prohlédla první německý semafor s hodinami. Světla nejsou svisle, ale horizontálně. Nebo jsem viděla „náměstí kamenů“ které je věnováno německým lidem, kteří zemřeli v koncentrácích.

Tam se od nás Heike odpojila a šla na tancování. My jsme šli dál, prošli jsme braniborskou bránou a došli až k řece Spree (Spréva).

Chvíli jsme šli podél řeky a Petr (táta Adriana) mi ukázal budovu, kde sídlí parlament. Je to velká moderní stavba, postavená ve výšce hladiny řeky. Potom co jsme podél budovy prošli, tak jsme se ocitli na náměstí, nebo spíše plání. Po pravé straně stálo Hlavní nádraží, ke kterému jsme měli namířeno. Na nádraží jsme nasedli na vlak a společně jeli do Potsdami.

Večer, když přišla Heike, tak uvařila večeři. Po tom jsme si povídali a večer jsme šli spát.

13. den: 20.5. Pátek

Ve škole jsme měli opět jen epochu, jednu hodinu a potom prezentace devátých ročníků. Každý student z deváté třídy dělal celoroční projekt a na konci roku ho v deseti až dvaceti minutách reprezentoval před spolužáky a rodiči. Někdo studoval malování, znakovou řeč, nebo architekturu - jeden kluk dokonce udělal nový model školy. Viděla jsem toho opravdu moc a někdy jsem se divila, co tak mladí studenti dokáží vyrobit, například jeden kluk vyrobil vznášedlo, se kterým jezdil po školní zahradě.

Po škole jsem já a Adrian jeli domu, kde pro nás bylo připravené jídlo. Po obědě jsem se šla připravit na divadlo, kterého se zúčastnili i naši spolužáci. Kolem šesté nám jel vlak a následně metro, když jsme z něj výšli, omylem jsme šli na opačnou stranu, než bylo divadlo a potkali jsme partu lidí. Ti měli nákupní košík a v něm bednu napojenou na mobil a pouštěli písničky.

Po tom co Adrian zjistil že jdeme špatnou ulicí, změnili jsme směr a šli nazpátek. Nakonec nám cestu poradil náš třídní učitel, který nás potkal. Do divadla jsme dorazili asi patnáct minut před začátkem představení. Divadlo bylo moc hezké a zajímavé, bylo o sexu, lásce a emocích. Hrála tam jedna holka od nás ze třídy a musím říct, že se mi to opravdu líbilo, i když jsem většině nerozuměla.

Po divadle jsme jeli s Adrianem, Sophii a Bětkou domu autem našeho spolužáka. Jeho mamka nás vysadila jednu zastávku od naší. Domu jsme přišli asi v jedenáct a ještě jsme si dali večeři a povídali si. Po pozdní večeři jsme šli všichni spát.